

21. SRPEN

1968 – 1969 – 2019

21. srpna 1968 naši zemi přepadla okupační armáda vedená Sovětským svazem. Šlo o největší vojenskou akci od konce II. světové války. Komunistické vedení země Sovětům ustoupilo. Režim okupaci posvětil a zahájil kroky k udržení klidu v zemi. Tlak na občany země se zvyšoval. Normalizace vyvolala i krajní čin Jana Palacha a jeho následovníků. Komunistické vedení očekávalo, že 1. výročí okupace povede opět k občanským protestům. V srpnu 1969 komunistická moc soustředila do velkých měst nebývalou sílu vojska, příslušníků SNB/VB a členů Lidových milicí. Zásahy těchto ozbrojených složek přinesly mnoho zraněných a dokonce i 5 obětí na životech.

Odpovědnost za tyto zásahy proti občanům padá na vedení komunistické strany. Nesou plnou odpovědnost za to, že Češi stříleli do Čechů. Střely zabíjely převážně mladé lidi, nejmladšímu bylo sotva 14 let a ocitl se na demonstraci náhodou. Pachatelé nebyli nikdy nalezeni, natož potrestáni. Taktikou tehdejšího režimu bylo zasáhnout proti komukoliv, kdo přišel při akci pod ruku, pro výstrahu dost lidí zbit a zavřít. Proto, aby se ostatní báli, a byl v zemi klid. 22. srpna byl schválen tzv. „pendrekový zákon“, který legalizoval tvrdé zásahy proti demonstrantům a zavedl další tvrdé postihy.

V posledních týdnech podobný model „zbit, zavřít, zastrašit“ opět aplikuje Rusko proti občanům pokojně demonstrujícím za svobodné volby. Už se objevují i snahy o opětovné zavedení cenzury – zakázat přístup na zahraniční internet z Ruska, žádosti o stažení záběrů ruských zásahů na demonstracích z YouTube. Tyto kroky zaslouží odsouzení.

Dnešní vládu v naší zemi nepřímou ovládá komunistická strana, na jejíž parlamentní podpoře je vláda závislá. Strana, která se nevymezila proti činům KSČ. Strana, jejíž vedoucí funkcionáři činy zločinného komunistického režimu veřejně relativizují a snižují jejich závažnost. Za tento stav nese plně odpovědnost vydíratelný trestně stíhaný premiér a prezident, který tohoto premiéra podporuje.

www.milionchvilek.cz

BUĎME ODVÁŽNÍ

MLUVME SPOLU

Co pro nás události let 1968–69 znamenají dnes? Jak nás ovlivňují? Jak se k nim můžeme postavit, aby pro nás byly zdrojem síly, a ne zdrojem frustrace? Jak se vyrovnat s pocitem tehdejší zrady, bezmoci a tím, že zodpovědní lidé nebyli nikdy dohledáni a právně souzeni? A jak se vyrovnávat s nepravostmi, které vidíme dnes, kdy se zdá, že někomu vše stále jen tak prochází?

U historických událostí už možná ani tak nepotřebujeme potrestat viníky, jako vše otevřeně a hlasitě pojmenovat: co se stalo, kdo v tom hrál jaké role a co to způsobilo dál. Potřebujeme si dějinné události připomínat ve veřejných debatách a setkáváních, jako je toto.

Ale potřebujeme o nich mluvit i spolu s lidmi okolo nás. Ptát se svých blízkých, kteří tyto události zažili, nebo jimi byli ovlivněni v pozdějších letech. Ptát se, naslouchat, vyprávět své příběhy. Odvážně se postavit nejen špatným pocitům, ale třeba i selhání a pocitu viny. Uvidět a uznat, čemu jsme museli my, nebo ti druzí čelit, a jak se s tím každý vyrovnával.

Budme odvážní a nebojme se spolu otevřeně mluvit jak o době komunismu, tak o tom, za co jsme vděční a co nám vadí dnes. Když si uvědomíme souvislosti historických událostí, můžeme lépe porozumět i souvislostem událostí současných. A takové porozumění nás může vést od znepokojení ke skutečné změně.